

Obraćanje Posebnog predstavnika EU i Visokog predstavnika u BiH Paddyja Ashdowna na Samitu EU i zemalja Zapadnog Balkana

Dopustite mi da uputim čestitke grčkom Predsjedništvu na održavanju ovoga Samita.

Rasprava je bila vrlo dobra.

U njoj su jasno podcrtane tri stvari.

Prvo, Europska Unija želi da joj se priključe zemlje Zapadnog Balkana, “bez ikakvih ‘ako’ i ‘ali’”, kako je to rekao Prodi.

Drugo, morate prvo dostići iste standarde i vrijednosti zbog kojih vrijedi biti član Unije. Nema ‘ali’, nema ‘ako’.

I treće, kada ćete postati članice ne ovisi toliko o EU nego o vašim sopstvenim naporima i tempu kojim provodite reforme. Što se tiče Unije, ona je odlučna da uradi sve što treba i koliko god treba da pruži potporu teškom procesu tranzicije. Unija će biti vaš odan suputnik, i to na svakom koraku puta. Nećete morati sami prijeći put do Europe.

BiH se sada čvrsto nalazi na tom dobro utabanom putu ka Europi. Ona stalno ide naprijed – nekad sporije nego što bi neki od nas voljeli, ali se isto tako mora priznati da ona nosi veliki teret.

Milijun se izbjeglica vratilo domovima, fizička infrastruktura u ovoj zemlji je velikim dijelom popravljena, sloboda kretanja je najobičnija stvar, i Sarajevo je opet postalo normalan

europski grad, sa trgovačkim centrima i trgovinama "uradi sam". BiH je otišla daleko. Najgore je iza nas. Ali još toga ima da se uradi.

Stisak organiziranog kriminala, ekonomija koja velikim dijelom stagnira, skup, glomazan i vrlo često uglavnom nefunkcionalan aparat vlasti, dva, ili čak tri zapovjedništva u oružanim snagama pokazuju nam koliko posla još ima u BiH. Možemo li se odista boriti s kriminalom s 11 policija? Ovo su pitanja koja će se morati rješavati u budućem periodu.

BiH mora sama sebi osigurati put do Europe. Ruta ne prolazi kroz Ured Visokog predstavnika.

Međutim, i međunarodnoj zajednici mora biti jasno koliku je obvezu preuzela na sebe i koliko nade polaže u konačan uspjeh svojih napora.

Prošloga sam tjedna proveo noć sa dvoje izbjeglica u pohabanom šatoru UNHCR-a, blizu Višegrada. Imaju po 77 godina. Za Ahmeda Šetkića ovo je treći put da mu je rušena kuća – dva puta u Drugom svjetskom ratu, i onda opet 1992 od Arkanove ruke. Bez obzira na sve, on je i dalje tu. Ponovno gradi kuću da je može ostaviti djeci. Odluke koje donosi vanjska politika i te kako imaju utjecaja na ljudskoj razini.

Prema tome, mnogo toga je na nama, svima nama, da pomognemo da ovaj veliki poduhvat postigne uspjeh. Ovo je važno za Europu. Ovo je važno za BiH. Ovo je važno za sigurnost i stabilnost našeg kontinenta. A važno je i za obitelji poput Šetkića, koje su se utaborile na balkanskim brdima i koje se usuđuju nadati da će obećanja dana na ovom Samitu postati realnost. Do nas je sviju da se postaramo da postanu.